

Ἄρρ' κρατῇ μ' ὀλόμαντρο
Μαγνὰδ' οὐκ ἀσπόμεν,
Σ' τὸ ξόδι ποῦ θὰ γένη
Παγίνονται κ' αὐτὴ.

—οοο—

Ἀρχαλῖαςθεῖτε, κλάψετε
Κ' ἡ δόξα εἰς αὐτὸ τὸ Σῶμα.
Ποῦ ἴδε κ' ἀπὸ τῆ γλῶσσαι Σας
Κῆρ' ἀναμμένο ἀκέραιον
Χαρὰ εἰς τὴ γῆ, π' ἀναίροντας,
Θὰ γῆ παρόμοια χάρι
Σ' τὰ σπλάγχνα τῆς γὰ πάρι
Ἐκίτρο τὸ κορμὶ.

—οοο—

ὦ! πῶς, Σὺς Ἀθάναταις,
Τὴ θησαυρὸν θὰ κλέψῃ
Κ' ὁ λακκος οὐκ τὰ βράθη του
Μὲ μιᾶς γὰ λαχταρίῃ;
Τ' ἄστρα ὁρῶσι γὰ ρίξουνται,
Ἡ γῆ Λουδοῦδια πληθύνει,
Σ' τὸ παγωμένο στήθος,
Σ' τὴν ἄσπρη κεφαλὴ.

—οοο—

Πῶς, γ' ἀκούσαντες Ἑλλήνας,
Φίλοι κ' ἐχθροὶ μας ἔστε,
Ποῦ μὲ τὸν ὕμνον ἡ τέχνη του
Δὲν εἶναι ἀπεθαμμένη;
Ὅπου εἰς τὸν κόσμον γ' ἄλλοι
Θεὶ γὰ βῆναι τραγουδῶντας,
Πατόκωρμα γαρῶντας
Διμπρότατη στολὴ.

—οοο—

Ἡ θεὸς προὐ τῆς τέχνης του
Ἀδιόκοπα ἔρπει,
Κ' ὡραία, καινούρια πλάσματα
Μὲ μιᾶς δημιουργοῦται.
Σ' τὸν κόσμον κόσμον ἀπείρον
Ὁ Μῆγας εἶχε χτίσει. . . .
Ἄ! τοῦπρὸς γὰ ἔφη
Μ' αὐτοὺς παρτοτεῖται.

—οοο—

Καὶ εἴ — καθάρτα, ξάστερη
Ἡ θεὸς ὕψι μᾶς μένει
Σ' τὸ στίχο τὸν ἀθάνατο
Πιστὰ ζωγραφισμένη
Ἐκί τὸ πνεῦμα δείχνεται
Μ' ἀναλαμπὴ μεγάλη,
Φύγουν ἐκί τὰ κάλλη
Ὅπου γ' εἰς τὴ θωριά.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΥΡΑΣ.

ΕΥΛΟΓΓΡΑΦΟΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

—οοο—

Ὁ ἐπὶ ἐπταετίαν περικαλλέως τὴν Πανδώραν διὰ τῶν εὐλογγρημάτων αὐτοῦ Περικλῆς Σκιαδόπουλος, ἐτάλη πρό τινα μηνῶν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰς Παρισίους ἵνα τελειοποιηθῇ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ. Ἐνεκα τούτου καὶ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ἔργον, τὸ παρισάνον τὴν Ἀφροδίτην ἣτις εἶχε προτεθῇ ὡς διαγωνισμὸς (*ἴδε φυλλάδ. 163) ἔμεινεν ἀτελές, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ παρατιθέμενον σχεδίασμα. Ἐπειδὴ ἡ χορηγησμένη αὐτῷ πρὸς τῆς Κυβερνήσεως χρηματικὴ βοήθεια δὲν εἶναι ἀνέλογος πρὸς τὰς σημα-

ρινὰς δαπάνης τῆς Γαλλίας, τὸ ταμεῖον τῆς Πανδώρας συνέτρεξε καὶ θέλει ἐτι συντρέξει αὐτὸν κατὰ δύναμιν. Ἀλλ' οἱ πόροι τοῦ συγγράμματος τούτου εἰσὶ μικροὶ, καὶ διὰ τοῦτο ἀνγκυαζόμεθα νὰ προστρέξωμεν πρὸς τοὺς φιλοκάλους συνδρομητὰς καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσωμεν νὰ συντελέσωσι μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν ταχύτερην τελειοποίησιν τοῦ ἐμπείρου εὐλογγράφου, ὅπως ἔπανελθὼν κοσμήσῃ καὶ αὖθις τὴν Πανδώραν διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

—οοο—

ΤΟΥ ΚΟΥΤΡΟΥΛΗ Ο ΓΑΜΟΣ. Κωμῳδία ὑπὸ Α. Ρ. Ἐγκυκλ. (Κατὰ δὲ τὴν πρώτην ἐκδοσιν τοῦ ἔτους 1845 ὑπὸ Χριστοφάνου Νεολογίδου. Ἐκδ. Β'. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Λαζάρου Βιλαρᾶ 1856.

Μὴ θέλοντες γὰ γράψωμεν ἰδίαν κρίσιν περὶ τοῦ Γάμου τοῦ Κουτρούλη, γνωστοῦ ἅλως τε εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ἐπὶ τοῦ 1845 ἔτους, ἀρκούμεθα γὰ μετατυπώσωμεν ἐνταῦθα τὸ προσίμιον τοῦ ἐκδότου, ἐξ οὗ μαρθάνομεν διὰ τί ἐγένετο ἡ δευτέρα αὕτη ἐκδοσις, καὶ πῶς ἐθεωρήθη τὸ δράμα ἐν Γερμανίᾳ.

Ἐπιχειρῶν δευτέραν ἐκδοσιν τοῦ Γάμου τοῦ Κουτρούλη, θεωρῶ ἀνγκυαῖον νὰ διακηρύξω εἰς ἀρχῆς, ὅτι οὔτε κατ' αἵτησιν οὔτε κατὰ προτροπὴν, ἀλλὰ κατὰ συναίνεσιν ἀπλὴν τοῦ συγγραφέως, ἀναλαμβάνω αὐτήν.